ఒప్పందం

పెళ్ళంటే పెళ్ళేమరి!

విడిది యింతా అంతా సందడిగా వుంది. !

బాజాలు భజంత్రీలు, వీటిని చీలుస్తూ పట్టుచీరెల విసవిసలు, ముత్తయిదువుల ముచ్చట్లు, పడుచు పిల్లల దొంగ చూపులు, వాటి వెనకాతల వాళ్ళ దుస్తుల సెంటు వాసనలు!

పెళ్ళికి పెళ్ళికూతురేడు కన్నె పిల్లలేనా వస్తారు? పెళ్ళీడు కుర్రాళ్ళూ వస్తారు.

ఉదయం లగ్నం.

లగ్నం వేళ సమీపిస్తూన్నా యింకా, "కాఫీలో, యిడ్లెనులో"... మా కందనేలేదో!" అని హడావుడీ ఫిర్యాదీ ఒక ప్రక్కన జరుగుతూనే వుంది. "సోడాలర్రో!... లైమ్ జ్యూసు లర్రో!" అని పిల్లలికి కడుపువాపూ లొచ్చిన తల్లుల సొద.

"ఆకులు... వక్కలు" అని "పసుపేదీ ఎక్కడ?" అని... "అయ్యో! ఆ పట్టుచీరెలిలా తెమ్మనండి! అర్రెరే! యింకా చిల్లర తెప్పించనే లేదా? అర్ధలూ, పావలాలూ మార్పించండి!" లాంటి సంరంభపునినాదాలు!

బాజాభజంత్రీలు ఎంత వుధృతంగా వుంటేనేం? అవతల మైకులో "పెళ్ళి పెళ్ళి" పాట దంచేస్తూ వుంటేనేం?

మగ పెళ్ళివారి తరపున ఆడవాళ్లు, మగాళ్ళకుమల్లే వున్నారు... ఓహ్! వాళ్ళదే కీవి! ఆడపెళ్ళి వారివంక మగాళ్ళూ.. ప్చ్! ఆడ పెళ్ళివారుకదా! పాపం అలాగే వున్నారు మరి.

గోపాలం మగ పెళ్ళివాడు.

మరి అలాగే కాఫీరాలేదని గొణుక్కున్నాడు. అతగాడి దుస్తులు నలిగి, జుట్టు రేగింది. అయినా అందంగా వున్నాడు! ఈత చాపమీద - రాత్రి తెల్లార్లూ పేకాడిన యీత చాపమీద - కూచుని 'కాఫీని'

తల్చుకున్నాడు.

ఏ ప్రౌఢా అతగాడిమాట వినలేదు. ఏ పూర్వసువాసినీ, అతగాన్ని 'అయ్యో నాయ్నా' అనడానికి కటుకేసి రాలేదు.

ఓ కన్నెపిల్ల చూసింది!

అతగాడి కాఫీ తపస్సును కటాక్షించింది!

మరి ఐదు నిమిషాల్లో గునగునా మర చెంబుతో వచ్చి, చెంబునిండా కాఫీ, ఆ ప్రక్కనే కంచుగళాసూ పడేసింది. ఆ చిన్నది పరికిణీ, వోణీ పట్టువి వేసుగుంది. నాగరం జడకుప్పెలూ పెట్టుకుంది. కాటుకా బొట్టూ, పచ్చని బంగారం లాంటి మొహంలో కొట్టవచ్చి నట్లున్నాయి!

మొగలి పువ్వు లావచ్చింది!

మెరుపు తీగలా వెళ్లిపోయింది!!

ఆ పిల్లని చూస్తూ మర చెంబుమీద చెయ్యి వేసేడేమో గోపాలం, "అమ్మా!" అన్నాడు. అతని చూపుడివేలు 'చుర్రున' పూడి పోయింది. మరచెంబుకంచుది... కాఫీ వేడిపొక్కు.

పదిగజాల కవతల అంత సందడిలోనూ, అంత కోలాహలంలోనూ, ఆ విద్యుల్లత, వెడుతూ, వెనుదిరిగి యితని అబసంతితనానికి నవ్వేసింది.

మొదట వేలు చప్పరించుకుని , పరవశంగా, ఆనక మరచెంబుడుకాఫీ తాగేశాడు గోపాలం. అది వంట బ్రామ్మడుకలిపిందే అయితేనేం? మరుగుతూ వుండి వేలుచురికి మూతి పొక్కిపోతేనేం? ఆ చిన్నదానికి తనమీద కలిగిన మక్కువకి, కృతజ్ఞతాచిహ్నంగా ఆ మరచెంబుడు కాఫీ తాగేశాడతను!

ఇంతకీ ఎవరా ముగ్ధ!

అవతల 'వాయించండర్రా వాయించండి!' కేకలు. మంత్రాలు... అవీ కంఠతా వచ్చినవాళ్ళకే మంత్రాల్లా వుంటాయి మరి గుక్క తిప్పుకోకుండా పెళ్ళైపోతున్నది!!

గోపాలం లేచివెళ్లాడు చూద్దామని. ఐతేనేం లాభం? లగ్గమంటపం చుట్టూ ఆడకోట కట్టేశారు. ఎక్కడచూసినా పట్టుచీరెలు పూలకొప్పులు, గంధం మెడలు!

"ఏదీ బాబూ! కాస్త యిసింటారా... అయినా గాపోయినా యిదేం వేడుకర్రా? మొగాళ్ళిలా ఎగబడతారూ ... నీకూ అవుతుందిలే!..." అన్నది ఒకావిడ గోపాలాన్ని చల్లగా చీవాట్లు వేసినట్లు.

ఓ పదేళ్ళపాప, మరో పదేళ్ళ పాపడూ ఎడంగా యీతచాపమీద కూర్చుని సోడా మూతలతోనూ, తమల పాకు యీనెలతోనూ, ఆడుకుంటున్నారు.

గోపాలం మగపెళ్ళివాడేగాని, యిరువేపులవాళ్ళకీ అంత దగ్గరి చుట్టరికం వున్న వాడుకాదు. కాస్త వేలువిడిచిన బాపతు. తన మేనత్త బలవంతంమీద వచ్చినవాడు.

ఆ పిల్లల దగ్గిరగా కూచున్నాడు.

పదేళ్ళకే ఆ పాప పదహారేళ్ళ సిగ్గు ప్రదర్శించింది దబ్బపండు ఛాయతో, నిగనిగలాడే బుగ్గలు పండిపోగా దొంగ చూపు చూసింది!

"ఏయ్ పాపా? నీ పేరేమిటి?" అడగకండా వుండ లేకపోయాడు గోపాలం.

"శ్యామల" నోట్లో వేలు పెట్టుకుందునా, మానునా అన్నట్లు తటపటాయించి, చివరకు ఆ వేలు ముక్కున వుంచుకుని చెప్పింది.

"మరి నువ్వింత పచ్చగా కర్పూరబొమ్మలా వున్నావు. కదా, అదేంపేరూ..?యించక్కా 'జ్యోతి' అనకూడదూ?..."

అతగాడి అలంకార ప్రీతిమీద, పాండిత్యంమీద ఆ పిల్లకి మోజుకలిగినట్లు లేదు. కాని అతగాడ్ని పూర్తిగా నిరాశపుచ్చడం ఎందుకని- 'మా అక్కయ్యపేరు జ్యోతి" అన్నది.

"అచ్చా! మీకో అక్కయ్య వుందన్నమాట? ఏదీమరీ?" కుతూహలం వ్యక్తపరచేడు.

"అయ్యో! పాపం! రాదాఏమిటీ? మా అక్కయ్యా, మా అమ్మా అంతా వొచ్చేమ్!"

"మరి మీ అక్కయ్య తెల్లగా వుంటుందా?' - అంటే కళ్ళు చక్రాల్లాగా తిప్పుకుంది శ్యామల.

"మా అక్కయ్య పదకొండో క్లాసు చదివింది తెలుసా?" అన్నది వాళ్ళక్కయ్య గురించి చులకనగా మాటలాడేవాడి కదే శిక్ష అనుకుంది.

"అక్కయ్య వీణె వాయిస్తుంది కూడా!"- పాపకి సాయంగా పాపడుకూడా చెప్పేడు.

ఆ పిల్లలి ముద్దుమాటల వెనుక దాగివున్న అహంకారం గోపాలాన్నిచకితుణ్ణి చేసింది, "ఐసీ!... మరి ఇప్పుడెక్కడుంది? ఒకసారి పిలుస్తావూ!" అన్నాడు.

శ్యామల వెంటనే 'రాదు' అని అడ్డంగా తలకాయ ఊపేసింది. కాని తమ్ముడు చిట్టిబాబు "ఓ!' ' అంటూ దుడుగ్గా పరుగెత్తాడు.

గోపాలం గభిక్కిన ఉలిక్కిపడ్డాడు. అక్కణ్ణుంచి జారుకుందామా అనుకున్నాడు. "నేరకపోయి వేశానా ప్రశ్న... ఆ యింతా ఆ పిల్ల కదెన్నేళ్ళో వుండి.. మరో ఇద్దరమ్మలక్కల సాయంతో వచ్చి... తన బుగ్గలు పొడిచేసునా? ... హే భగవాన్!- ఆనక అత్తయ్య ఆ మిగిలిన భవిష్యం తీసేస్తుంది."

చిట్టి తమ్ముడు సిసిందిరీలాగా వెతికాడు జ్యోతిని.

"అక్కయ్యా! అక్కయ్యా! అల్లాయాన నిన్ను రమ్మంటున్నాడే!" అన్నాడు కొంగుపట్టుకుని లాగి. మరీ

"ఎవర్రా! ఎక్కడా?" అంది వాడు లాగిన పైట మీదికి సర్దుకుంటూ, పొంజువాల పట్టీలు తొడుక్కున్న జ్యోతి లాంటి జ్యోతి.

"నువ్వు మరచెంబుతో కాఫీ ఇచ్చేవే అయనేనే!..." అంటూనే వాడు అక్కయ్య చెయ్యి

బుచ్చుకుని విడిది హాలుదాకా వచ్చేశాడు.

అంతవరకూ కూతుహలంగానే వచ్చిన ఆపిల్ల, జ్యోతి అక్కడ ఠక్కున ఆగి "ఎవ్రా ఆయన?... అనడిగి "తంతాను కాబోలు" అని తమ్ముణ్ని విడిపించుకుని తుర్రుమంది. అలా పారిపోతూనే గోపాలాన్ని చురచురాచూసి మరీ మాయమయింది. అది చూపుకాదు మెరుపు!

గోపాలానికి గొప్ప ఇరుకున పడ్డట్టయింది. అంతలో 'చిట్టి' వోడిపోయిన మొహంతో వచ్చి 'రాదుట' అన్నాడు.

"రాదూ! మరేమంది?" -

"తంతానంది!" - చిట్టిమాటలకి శ్యామల ఫక్కున నవ్వేసింది. అంతలో గోపాలం మొహంచూసి నోరు దొప్ప చేత్తో మూసుకుంది. గోపాలమూ నవ్వాలనీ, నవ్వులాంటిది నవ్వేశాడు!

తిరిగి శ్యామల బుగ్గన వేలుంచుకుని పరిశీలనగా చూసి "ఎన్నోక్లాసు చదివేవూ?" అంది.,

"పదిహేనోకళాసు" - నవ్వుతూ ఆ పిల్ల బుగ్గమీద చిటికేవేశాడు గోపాలం. పాలబుగ్గ కందిపోయింది.

చిట్టి శ్యామలగెడ్డం పుచ్చుకుని "పదవే అక్కా! పోదామూ!... అంటూ మారాంలో పడ్డాడు.

"నే కొనిపెడతా బిస్కట్స్ రాండి!" అంటూ గోపాలం గభుక్కున లేచి, చిట్టినెత్తుకుని శ్యామలని నడిపించుకుని, బయల్దేరాడు పెళ్లిబాజాలకి దూరంగా బజార్లోకి

"ఏమనుకుంది? చెపుమా ఆ పిల్ల?"... అన్న సంకోచమే అతనికి పదే పదే కలిగింది.

ఆ ఆందోళనతోనే, జేబులో వున్న ఐదురూపాయలతోనూ అడ్డమైనవీ, అడిగిననీ, అడగనివీ కొనిమేపి, బొమ్మలూ బిస్కత్తులూ చేతుల్లోవుంచి, విడిదికి చేరుకున్నాడు.

అప్పటి కప్పుడే వడ్డనల కందుకుంది పెళ్లి. పెళ్లికొడుకు ఓ వార, చాపమీద యిష్టపరివారం మధ్య కూచుని, గోడకేసి తిరిగి దొంగతనంగా సిగరెట్ కాల్చుకుంటున్నాడు.

"రండి, రండి, మగపెళ్ళివారందరూ! వడ్డన లైపోయాయి" - కేకలు వినిపించినా గోపాలం కాతరుచేయలేక పోయాడు.

తనెవరు? ఆ పిల్ల లెవరు? యిదంతా, తనెందుకు చేసినట్లు?... తప్పు చేసినట్లు ఫీలయ్యాడు. పెళ్లి సందడంతా అతనికి ఆందోళనై పోయింది. తప్పడి పోయిన పిల్లాడిలా మేనత్త కోసరం వెతుక్కుని, "అత్తా! అత్తా! నే నర్జంటుగా వూరికి వెళ్ళిపోవాలిగాని...నువ్వు ఆనక రావూ!" అని బ్రతిమాలుకున్నాడు.

"అయ్యో! అదేం అర్జంటురా యిప్పుడూ? నాగవళ్ళి అవనీ పోదామ్!" అని హడావుడిగా అత్తయ్య మందలించింది.. కాని అతగాడి కాలు నిలవలేదు.

బస్సులో వచ్చి పడ్డాక, కాస్త తెప్పరిల్లింది ప్రాణం.

2

తనెందుకు హడలిపోయేడు? తనకే తెలియదు. తన కాలేజీ అంతా (ఒక్క మాటలో తెలుగులో చెప్పాలంటే) 'పడిచచ్చే' శారదకి ప్రేమలేఖ రాయ సాహసించిన తను - ఓ చిన్నపిల్ల చూపులకి హడలి పారిపోవడమే!....

బస్సు మరింత జోరుగా పరిగెత్తకూడదూ....

"అచ్చం పెళ్లికూతురిలా వుం" దనిపించింది! ఆ పిల్ల గురించి ఆలోచించకూడదు, అని అతగాడు చేసిన ప్రయత్న సాఫల్యం, ఆ తలంపు..?

అత్తయ్య రాకుండా యింటికెడితే... బామ్మ మొదలు, బావిలో నీళ్ళు తోడుకొనే పొరుగునున్న సుందరమ్మగారి దాకా అంతా పొడుచుకు తింటారని - బస్సు దిగగానే బాబయయ్యగారింటి కెళ్ళలేదు గోపాలం.

సినీమా హాలుకెసి నడిచేడు.

సరిగ్గా టిక్కెట్టుకి చాలిన చిల్లర మిగిలింది. అరగంటయిపోయిన సినిమాలో కూచున్నాడు.

మొదట జ్యోతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. సినిమా అవుతూనేవుంది; కాని జ్యోతి తలంపు... తర్వాత దాహమేసింది.

జేబులో నయాపైసాలు రెండే మిగిలేయి మరి తంతే నయాపైసా లేదు. దాహం రెండింతలయ్యింది.

విసుక్కుంటున్నాడు.. "వుదయం జ్యోతి విన్నది గనక మరచెంబుడుకాఫీ తెచ్చి పడేసింది... ఎంత అమాయకత్వం!... ఇప్పుడు సోడా సోడా అనుకుంటే ఎవరిస్తారు? మరింత నాలిక ఎండిపోతుంది తప్ప..."

"ఎంత తీరుగా వుంటుంది? జ్యోతి ముక్కు!" అదే ముక్కూ మొహం తెలీని చిన్నదాని తలంపునించి పారిపోదామని, సినీమాలో తలదాచుకున్న గోపాలం బి.య్యే.యొక్క నిగ్రహం.

జ్యోతి అతగాడి దాహంసంగతి వినలేదు. పైగా యింటర్వెల్లో సోడావాడు వుడికించేడు 'సోడా సోడా' అని తన చుట్టూరా తిరిగి అమ్మి.

అత్తయ్య తను సినీమానుంచి తిరిగి వెళ్ళేసరికి వచ్చేస్తుంది! అత్తయ్యకి అర్జంటయిన అబద్ధం చెప్పాలి. ఆమె మంచిది. తన మాట వింటుంది. అయితే ఒక్క షరతుమీద ఇంటిల్లి బాదితో అత్తయ్య పెళ్ళి ముచ్చట్లు చెబుతున్నప్పుడు తను అక్కడక్కడా అందించాలి. 'భేషు' అని 'అవు నవు నది అంతే!' నని అంటూ వుండాలి.

సినీమా తెర 'శుభం' చెప్పకుండానే ఇంటి మొహం పట్టేడు గోపాలం. తోవలో జ్యోతి తలంపు మళ్ళీ నీడలా వెంటపడ్డది.

"వాళ్ళ తమ్ముడికీ వాళ్ళకీ కొన్నవన్నీ చూసి జ్యోతి యామనుకుంటుందీ!... ఎంత చొరవ? ఎవరీ భడవ? అని నవ్వు కుంటుందా?"

"అయినా కాకపోయినా, తన కీ జ్యోతి సొదయేమిటీ?" తను ఎం.ఏ. చదువుకుందికి వచ్చేడు. అవకాశమయితే శారద తీసుకున్న లిట్రేచర్ తీసుకుని - ఆ అమ్మాయితో చెలిమి చేయాలని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాడు కూడాను.శారదని 'మిస్ కళాశా'లంటారు. గోపాలానికి వాళ్ళ వూళ్ళో క్లాసుమేటు! ఇప్పుడుకూడా అవుతుందని ఆశ. అంతేకాదు, తనకి, శారదకీ కాలేజీలో వున్నంత కుఱ్రకారు యిక్కడ అడ్డంవుండదు,కనక ఆ పిల్లతో స్నేహానికి కొన్ని ప్రణాళికలు సైతం వేసుకున్నాడు.

ఇలా ఆలోచనల బారినుంచి తప్పించుకుందామని రోడ్ను వారంట నడిచేసరికి బామ్మగారి గుమ్మం వచ్చేసింది. అనుకున్నట్లే అత్తయ్యా, ఎదురైంది.

అత్తయ్య చెబితేతప్ప తన పలాయన గాథ ఎవరికీ తెలీదని కుదుటపడ్డాడు.

3

ఉదయం లేచి నిబ్బరంగా వొళ్ళు విర్చుకుంటూ వుంటే, మొదట కనిపించిన అత్తయ్య (మొహం మంచిదేనని గోపాలం ఆమెకి చెప్పడం అలవాటు) అదోలా నవ్వింది.

గోపాలానికి భయమేసి ఒక్కపరుగున, పెరట్లోకి వెళ్ళాడు. అక్కడ నూతిదగ్గర, దండకసహితంగా స్నానం చేస్తూన్న బామ్మ తనకేసి చూసింది. తన బోసినోటితో అదోలా నవ్వింది. ఒక్కపళ్లు మినహాయిస్తే అత్తయ్య నవ్వుకీ, బామ్మ నవ్వుకీ పోలీకలున్నాయనిపించింది గోపాలానికి.

బామ్మ, నూతిలో చేద దభేలున ముంచి, "హరినీ! ఎంతవాడినయ్యావురా!" అంది...

దాంతో గోపాలానికి దాహం వేసింది. బామ్మ నేదో అడగబోయి, బామ్మ ఆఖరి బాల్చీ నీళ్ళు నెత్తిన గుమ్మరించు కోడంతో.. తనలో తనే గొణుక్కున్నాడు. "వీళ్ళంతా నామీద కుట్రపన్నుతున్నారల్లే వుంది."

అంతలో మావయ్య జపం ముగించుకుని తులసి కోటలో నీళ్ళుపోసి, దళం చెవినుంచుకుంటూ "అయితే గోపాలం? పెళ్ళిభోగట్టా లేమిటోయ్!" అన్నాడు.

గోపాలం 'ఇహిహీ.. వుహూవుహూ.. ఏమున్నాయ్?" అంటూ పుడకనోటబెట్టుకుని నవ్వుల్లూ నవ్వులాంటిది నవ్వేడు.

"సర్లే! డోంట్ వర్రీ!... మీ అత్తయ్య నీ రసికత పసిగట్టేసింది.. ఇంకేం ఫర్వాలేదు" అన్నాడాయన. పైగా తనేదో వరదలోపడి కొట్టుకొని పోతూవుంటే, పడవ తీసుగొచ్చి రక్షించినట్లు పోజుపెట్టేడు.

అది మరీ సంకటంగా తోచింది గోపాలానికి.

xxx

కాఫీ చప్పరిస్తూ గుమ్మంమీద కూచుని దిక్కులు చూడసాగేడు గోపాలం, ఎట్నుంచి ఏం పిడుగు ప్రశ్నపడుతుందోనని.

"అయితే గోపాలం?" అనేసింది పిన్ని.

"సరే! రోట్లో బుర్రవుందిగా దంచు!" మన్నట్లు చూసేడు గోపాలం! "నీకు కట్నం ఎంత కావాలోయ్?' అదీ పిన్ని ప్రశ్న.

"సరి, సరి! ఎద్దునడిగి కడ్తారా ఏం? గంతలు? వాడికేం తక్కువేం?.... ఎమ్మే చదువుతాడు. వాడువద్దాన్నా మా అన్నయా, వదినే మొమాటం పడ్డా... నేనుమాత్రం ఐదు వేలకి తగ్గను" - అత్తయ్య సమాధానం చెప్పేసింది.

"ఉహూఁ! అదిసరే, .. కట్నం దేనికీ?" - కాఫీకప్పులో మొహం దాచుకోవడం జరగనిపని అని నిర్ణయించుకుని నసిగేడు గోపాలం.

"అయితే మావాదినని కట్నంలేకుండా తెస్తావన్నమాట"... బాబాయిగారి శశికూడా రంగంమీదికి వచ్చేసింది. దాన్ని మాట పూర్తి చెయ్యనివ్వలేదు. బామ్మ. మడిగా గంజివారుస్తూనే "అబ్బ! ఎంత నంగనాచివిరా! అక్కడేమో అంత రసగంధం నడిపితివి... పైగా పారిపోతివీ!'... అన్నది.

"బాగానేవుంది? మీరంతా నన్నేదో ఆటపట్టిస్తున్నారల్లేవుంది" - బుకాయించబోయేడు గోపాలం.

"కాదురాబాబూ?" అత్తయ్య టాప్‌గేర్‌లో పడి పోయింది."నువ్వాడింపచిన ఆట ఆడదల్చుకున్నాం... ఇదంతా ఎందుకూ?.. పిల్ల సలక్షణంగా వుంది... నిన్ను మురిపించింది... పోతే అన్నయ్యా వదినే మామాట కాదనరూ... ఇవాళే రాస్తా...... సవ్యంగా చెప్పమంది.

"అసలింతకీ జరిగిందేమిటీ?" గోపాలం ప్రశ్న పూర్తవకుండానే అత్తయ్య బుగ్గలు పొడిచినంత పనిజేసింది. "అవ్వ! ఎంతమాట.. పేరూ వూరూ, చదువూ అన్నీ ఆరాతీసి... పిలిపించి దొంగతనంగా చూసి అందుగ్గాను దాని తమ్ముణ్ణీ చెల్లెల్నీ బుట్టలో వేసుకుని.. ఎంతకేనా తగుదువురా!" అన్నది.

"ఇంతకీ వదినె పేరేమిట్రా అన్నయ్యా!"

"ఉండండ్రా! వాడిని మాటాడనివ్వండి. ప్రాణాలు కొరికేస్తారేమిటి?" మావయ్య ఆపద్బాంధవుడి ఫోజులో వచ్చేడు.

"నేను యమ్మే అయితేగాని పెళ్ళిచేసుకోను..." గోపాలం కోర్టులో సాక్షి ప్రమాణం చేసినట్లు చెప్పేడు.

"సరేలే! ఎమ్మే అవవా ఏమిటి నాన్నా! నీలాంటి వాడికి మావగారే నెత్తినబెట్టుకుని చెప్పిస్తాడు చదవు"... పిన్ని తన పక్షం వహించినట్లు మాట్లాడింది.

"ఈలోగా అబ్బాయిగారి కృష్ణలీలలు ఏ మరియమ్మనో సంపాయిస్తాయి"... వెటకారం చేసింది అత్తయ్య.

గోపాలానికి పారిపోదామన్నా కాళ్ళు రాలేదు.పద్మ వ్యూహంలా నించున్నారందరూ!

"అది కాదత్తయ్యా!" అన్నాడు. అంతలో మామయ్య వచ్చి "అదికాదురా గోపీ! నువ్విప్పుడు వద్దంటే, ఏ కాలేజీ అమ్మాయినో ప్రేమించేవన్నమాటకి దాఖలా అయిందంటుంది మీ అత్తయ్య. నా మాట విను! మీ నాన్నకి ఇది ఆ సంగతి రాసిపడేసిందో అగ్గిరుద్రుడైపోతాడు" అన్నాడు భుజంతట్టి.

"నిజమే, మా నాన్నంతటి కాలరుద్రుడే!... ఎం.ఏ. గిమ్మే వైజాన్గా!... తక్షణం తిరుగు జన్తాలో రమ్మంటాడు కూడాను" అనుకున్నాడు గోపాలం. "అసలు నేను ప్రేమించందే!" నన్నాడు.

"మరెందుకురా! ఆ కొంటె వేషాలన్నీ వేసేవు?" అచ్చం క్రాసు పరీక్షలో లాయర్ మొహం పెట్టిందత్తయ్య.

"ఏవన్నీ...?"

"ఇలారా! చెబుతా"నంది.. గోపాలం పారిపోడానికి సందులేక అత్తయ్యని వురిశిక్షపడ్డాక తెగించిన ఖైదీలాగా వెంబడించేడు.

అత్తయ్య గదిలో రాధాకృష్ణుల పటం ముందు కూచోబెట్టింది. "నిజంచెప్పరా!" అంది.

"ఏమిటి నిజం? నాకు ఎమ్మే అయ్యేదాకా పెళ్ళివద్దు..." దబాయించేడు గోపాలం.

"పోనీ ఎమ్మే కావాలా?" అడిగింది అత్తయ్య.

"ఆఁ కావాలి! మా నాన్నగారా మాత్రం చదువు చెప్పించగలర్లే... పెళ్లాడి కట్నంతో ఫీజుకట్టుకోనక్కర్లే" విదిలించాడు గోపాలం అవకాశం దొరికింది గదాని.

"ఓరినీ! తల్లి పుట్టినిల్లు మేనమామ దగ్గరా అన్నట్లు మా అన్నయ్య గొప్ప నాకే చెబుతావేం! నవ్వింది అత్తయ్య. బుజ్జగింపుగా... "మరి నీకు సీటు కూడా అన్నయ్య యిప్పించగలడా?" అనడిగింది.

గోపాలానికి అత్తయ్య ధోరణి అర్థం అవలేదు. ఏదో వల వన్నుతున్నది... వూరుకోవడం ఉత్తమం అనుకున్నాడు.

మళ్ళీ అత్తయ్యే అడిగింది "నీకే క్లాసు వచ్చిందిరా?"

"ఏదో ఒకటి.. సెకండుక్లాసు... అదెందుకూ?... క్లాసు చూసి కట్నం బేరమాడ్తావా?" కసిగా చూసేడు.

"మరి ఎమ్మే సీటు ఖాయంగా వస్తుందా?"

"రాపోతే పోనీ!... నాకా పెళ్ళొద్దు!..." అత్తయ్య బోలెడు జాలిపడి నవ్వేసింది. "ఎవర్ని ప్రేమించావురా! అంది.

"వల్లకాట్లో రామనాథయ్యని!" గట్టిగా అరిచాడు.

"కాదు, నాకు తెలుసు! యివాళే రాస్తున్నా!... ఆ అమ్మాయెవరో నీ క్లాసుమేటు..." అత్తయ్య పూర్తి విజయగర్వంతో చూసింది.

"శుద్ధ అబద్ధం! ఆ సంగతి నాన్నకి తెలిస్తే నిజానిజాలు చూడడాయన." ఆ భయంతోనే చతికిలబడ్డాడు గోపాలం.

"నా మాట విను!... వీళ్ళ నాన్న నీకు ఎమ్మెల్లో సీటు యిప్పించగలడు... సిండికేటులో మాంచి పరపతిగలవాడు... పైగా ఆనక ఏ ఢిల్లీలోనో వుద్యోగం వేయిస్తాడు కూడాను..." అత్తయ్య మరో కప్పు కాఫీ తెచ్చి యిచ్చి మరీ నచ్చ చెప్పింది.

"అంత సమర్థులకి నేనే దొరకాలా? ఏమిటి? బోలెడు మంది దొరుకుతారు లెద్దూ!"

"అయితే, ఆ పిల్లకి నీవు తప్ప యింకోరు దొరకరనేనా? కలలో కూడా పలవరిస్తున్నావ్?" అత్తయ్య ప్రేమగా జాలిగా అడిగింది. గోపాలానికి నిజంగా భయమేసింది. అత్తయ్య అబద్ధం ఎందుకంటుంది? తనే కలలో పలవరించి వుంటాడు.

"అసలా పిల్ల ఎవరో నాకు తెలియందే?" అన్నాడు కొంచెం తగ్గి.

"పోనీ యీ పిల్ల తెలుసుగా, దీని సంగతి చెప్పు?... అచ్చం జ్యోతి అంటే జ్యోతి గదా! హాయిగా ఉభయతారకం... అదీగాక వదినెకి వీళ్ళు దగ్గిరకూడానూ... పైగా చెబితినిగా ఎమ్మెల్లో నీకు కావల్సిన ఎక్జామిక్సు వస్తుంది.... మీ మావయ్యకూడా చెప్పేరు..."

అంతలో శశి అక్కడికి వచ్చేసింది. "పనున్నట్లు ఏవిటే ఆ తొందరా?" అన్నది అత్తయ్య.

"నాన్నగా రొచ్చేరు... అన్నయ్యకి మొదటిలిస్టులో సీటు రాలేదుట"- రొప్పుతూ చెప్పింది అదేదో శుభవార్త లాగా.

"మరేం బెంగలేదు... వాడికి సీటు రిజర్వయ్యింది. నువ్వెళ్ళి మీ మావయ్యని పిలవ" మంది అత్తయ్య.

గోపాలం మైనపు బొమ్మలా.... అలా కూచున్నాడు. జ్యోతీ, మరచెంబూ జ్ఞాపకం వచ్చేయి. అంత విచారంలోనూ చిన్న దరహాసం పొడసూపింది.

"నాన్నగా రేమంటారో!" అన్నాడు.

"ఏమంటారు?.. మా వాడూ ప్రయోజకుడయ్యేడంటారు... నే చెబుతాగా నువ్వుండు" అంటూ అత్తయ్య తబ్బిబ్బయినంత సంరంభంతో అవతలికి వెళ్ళింది.

గోపాలంలేచి పచార్లు చేద్దామనుకుని లేవలేకపోయేడు.

అంతలో శశి రివ్వున వచ్చి "అన్నయ్య పెళ్ళికొడుకాయెనే!" అంది అమాంతం గోపాలం

భుజాలు పూపి.

"ఫోఫో! నోరుముయ్యి! సీటురాకనేనేడుస్తూవుంటే..." అన్నాడు గోపాలం.

"వదినే యిస్తుందిలే స్వీటు!...కాని నే నో శుభవార్త చెబుతా మరి నాకేమిస్తావ్..." శశి మురిపించింది.

"అత్తయ్యకి రికమండ్ చేస్తా వరుణ్ని వెదకమని..." కొంటెగా నవ్వేడు శశి దాని చెవి పట్టుకుని

"ఛీ! నా కొద్దు... కాని మాంచి రిబ్బను పట్రా!"-

"ఓ.కే! శుభవార్త చెప్పు!..."

"మరేం...వొదినెపేరు ఉత్త జ్యోతికాదు. పరంజ్యోతి!" అని పారిపోయింది శశి.

(1960, వారపత్రిక వీక్లీ)